

Arrest

nr. 178 229 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOCQUIR, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. I., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashai en Soennitisch moslim te zijn. U verklaart minderjarig te zijn, u kent uw juiste geboortedatum niet. Bij uw aankomst in België werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en hieruit blijkt dat u op 14 augustus 2015 16 jaar en 9 maanden oud geschat werd, met een standaarddeviatie van 1 jaar. U werd geboren in het dorp Janjapur in het district Dara-i Nur in de provincie Nangarhar. U verklaart heel uw leven in uw geboortedorp te hebben verbleven, voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u ook een tijd in de wijk Angur Bagh in Jalalabad stad. U ging nooit naar school in Afghanistan en heeft er ook nooit gewerkt. U ging wel naar de madrassa in uw dorp voor Koranlessen.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Uw oom langs vaders zijde, A.R. genaamd, was betrokken bij de taliban in uw geboorteregio in Darai Nur. Op een gegeven moment werden u en uw vader benaderd door deze taliban van jullie regio om met hen te gaan samenwerken en hen te vergezellen in de jihadstrijd. De taliban lieten 2 brieven achter bij het huis van uw familie, waarin ze jullie beide aanspoorden deel te nemen aan de jihad. Enkele dagen later kregen jullie thuis bezoek van de taliban. Ze zeiden uw vader jullie klaar te maken om hen te vergezellen naar de bergen en mee te vechten met hen. Uw vader weigerde dit echter. Hierop werd hij geslagen met een mes en verwondde ze hem aan de arm/hand. De taliban zeiden dat ze zouden terugkomen na 12u 's nachts en dat jullie tegen dan klaar dienden te zijn om met hen mee te gaan. Uw vader ging akkoord. Echter nadat de taliban vertrokken waren en kort voor middernacht verlieten u, uw vader en de rest van uw familie het dorp. Jullie vertrokken naar Jalalabad stad, waar jullie een huurhuis vonden in de wijk Angur Bagh. Echter na ongeveer één tot anderhalve maand kregen jullie in Jalalabad stad bezoek van uw oom A. R. Hij bedreigde uw vader en zei dat jullie moesten terugkeren naar Dara-i Nur om hem te vergezellen bij de taliban. Uit angst stemde uw vader toe, maar van zodra uw oom vertrok contacteerde uw vader uw neef R. in Kabul en vroeg hem om hulp. Uw neef zei uw vader naar Kabul te komen, hij zou jullie helpen het land te ontvluchten. U en uw vader vertrokken naar Kabul, uw moeder en broer en zussen bleven achter in Angur Bagh in Jalalabad. U en uw vader bleven ongeveer één tot anderhalve week bij uw neef in Kabul. Uw neef bracht jullie in contact met een smokkelaar en regelde ook paspoorten, waarmee jullie het land konden verlaten.

U herinnert zich het juiste tijdstip niet meer waarop u samen met uw vader Afghanistan ontvluchtte, u weet wel nog dat op dat moment het graan bijna zou geoogst worden. In Iran verbleven jullie enkele dagen in Teheran, waar u gescheiden werd van uw vader. De smokkelaar stopte jullie beide in een andere auto. U zag uw vader nooit meer terug en heeft sindsdien ook geen contact meer gehad met hem. U reisde verder alleen door via Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam in België aan op 23 juni 2015 en diende een dag later uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban in uw geboorteregio in Dara-i Nur. U vreest door hen vermoord te zullen worden.

U legt geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit, noch ter ondersteuning van uw asielmotieven.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, alsook de incidenten die u aanhaalt en dewelke de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht en uw asielaanvraag in België, op tal van punten zeer vaag en weinig doorleefd zijn en eveneens zeer vreemd en weinig plausibel overkomen, zodat er dan ook geen geloof aan kan gehecht worden. Op basis van uw verklaringen toont u bijgevolg niet aan een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Vanaf het begin kan hierbij ook opgemerkt worden dat u geen enkel document voorlegt, niet ter bevestiging van uw identiteit, noch ter ondersteuning van uw asielmotieven.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over de activiteiten van uw oom A.R. bij de taliban. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover op verschillende punten zeer vaag en weinig specifiek overkomen, zodat er dan ook weinig geloof kan gehecht worden aan deze door u beweerde werkzaamheden van uw oom. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over de samenwerking van uw oom met de taliban, stelt u dat hij met de taliban ging in de nacht en dat hij overdag terug naar huis kwam (CGVS, p. 17). Een zeer oppervlakkig en stereotiep antwoord. U even verder gevraagd hoe uw oom dan precies betrokken is geraakt bij de taliban in uw geboorteregio in Dara-i Nur, stelt u dat niet te weten (CGVS, p. 17). U gevraagd of u hem hier nooit iets meer over vroeg, stelt u dat jullie niet met hem konden spreken en dat hij u zou kapot gemaakt hebben als u die vraag

stelde (CGVS, p. 17). U hebt niet het minste idee waar uw oom juist mee bezig was bij de taliban. U hebt daar geen informatie over, u weet alleen dat als hij in de nacht naar huis kwam dat hij dan wapens en raketten bij had (CGVS, p. 17). Opnieuw een zeer stereotiep en weinig zeggend antwoord. U noemt even verder enkele namen van, naar u verklaart, grote taliban uit uw regio, een zekere Musakhan en Said Agha (CGVS, p. 17). U stelt dat zij de leiders waren van de taliban in uw regio (CGVS, p. 17). Het CGVS wil niet betwisten dat deze personen misschien bekende talibanpersonaliteiten waren in uw regio van herkomst, maar op basis van uw verklaringen toont u niet aan dat uw oom A. R. op enige manier persoonlijk betrokken was bij hen. Ook uw vader zou alleen geweten hebben dat uw oom een talib was, meer wist ook hij er niet van (CGVS, p. 17). Het kan enigszinds worden aangenomen dat u, als jongeman in Afghanistan, niet op de hoogte was van alle details over de activiteiten van uw oom A. R. bij de taliban, maar het lijkt toch weinig waarschijnlijk dat uw vader niets meer zou weten over de betrokkenheid van zijn broer bij deze groepering. Het enige wat u hierop kan herhalen is dat uw vader er niets van wist (CGVS, p. 17). U toch nog een keer gevraagd of uw vader echt niets meer afwist over de betrokkenheid van uw oom bij de taliban en waar hij juist mee bezig was, kan u louter antwoorden dat dat misschien wel zo was maar dat u het niet vroeg (CGVS, p. 17). Hier komt het toch enigszinds vreemd en weinig logisch over dat u hier nooit iets meer over zou gevraagd hebben aan uw vader, zelfs niet nadat u en uw hele familie hierdoor dermate ernstige problemen kregen dat jullie alles dienden achter te laten en jullie geboortedorp verlieten. Het antwoord dat u hierop geeft ontwijkt de vraag die u gesteld werd. U kan louter zeggen dat uw oom wilde dat jullie hem beide naar de bergen zouden vergezellen (CGVS, p. 18). U de vraag nog een keer herhaald, of u dus nadat de problemen met de taliban begonnen voor uw familie nooit aan uw vader meer details gevraagd heeft over de activiteiten en betrokkenheid van uw oom bij deze groepering, bevestigt u van niet (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaring komt zeer vreemd en weinig plausibel over. Deze betrokkenheid van uw oom bij de taliban heeft u en uw vader tot de zeer ingrijpende beslissing gebracht om de rest van jullie familie achter te laten en jullie land van herkomst te verlaten. U bent bovendien samen met uw vader onderweg geweest. Jullie hebben samen in Kabul verbleven en jullie zijn samen naar Iran gereisd, wat u de kans en tijd gaf om meer informatie te bekomen van hem over wat er juist allemaal aan de hand was. U verder in het gehoor een laatste keer gevraagd of u uw vader in die periode niet om meer details vroeg, stelt u van niet (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u dit op geen enkel moment blijkt te hebben gedaan en dat u hier verder niets van informatie over kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt. Even verder vertelt u dat uw oom A. R. enkele jaren geleden zijn oudste zoon ook zou geprobeerd hebben te overtuigen om mee met hem naar de bergen te komen (CGVS, p. 18). U voegt hieraan toe dat uw neef ontsnapt is en naar Londen is gevlucht (CGVS, p. 15). U naar meer concrete duiding gevraagd over wat er dan juist gebeurd is en hoe uw neef precies is kunnen ontsnappen, kan u louter opnieuw herhalen dat u daar geen informatie over heeft (CGVS, p. 18). Ook hier lijkt het zeer weinig aannemelijk dat, indien dit werkelijk zou gebeurd zijn in uw dorp en zelfs binnen uw familie, dat u hier dan helemaal niets van zou afweten. Op basis van voorgaande verklaringen toont u niet aan dat uw oom A.R. werkelijk actief betrokken was bij de taliban in uw geboorteregio in Dara-i Nur.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over de persoonlijke problemen die u en uw vader kregen met de taliban en dit naar aanleiding van de betrokkenheid van uw oom bij deze groepering. Om te beginnen dient hierbij te worden opgemerkt dat aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u beweerde werkzaamheden van uw oom A.R. bij de taliban, er bijgevolg ook zeer weinig geloof kan gehecht worden aan alle problemen en incidenten die u hier verder aan verbindt. Daarbij komt nog dat uw verklaringen over deze problemen eveneens op tal van punten weinig concreet, eerder vreemd en weinig logisch overkomen.

Zo wordt u gevraagd of uw vader voor dit moment ooit door uw oom A.R. of door de taliban werd benaderd met deze vraag om hen te vergezellen in de bergen voor jihad. U verklaarde immers dat uw oom, uw vaders broer, reeds zeer lang bij de taliban was (CGVS, p. 17). U stelt dat uw vader nooit eerder benaderd werd door uw oom (CGVS, p. 18). Hier komt het toch zeer vreemd en weinig plausibel over dat, indien uw vaders broer reeds lange tijd betrokken was bij de taliban, dat hij dan nooit eerder uw vader zou hebben aangesproken om hem hierin te vergezellen. Verder wordt u dan gevraagd of uw oom nog andere van jullie familieleden in het dorp in Dara-i Nur aansprak met dezelfde vraag. U stelt dat dat misschien wel kan maar dat u daar geen informatie over hebt (CGVS, p. 18). U dan gevraagd of jullie hieromtrent niet informeerden bij andere familieleden in het dorp, of zij ook op dergelijke wijze werden lastig gevallen door uw oom, verklaart u dat jullie dat niet deden want jullie waren bang. U weet het eigenlijk niet, u hebt er geen informatie over of uw oom het ook aan andere verwanten vroeg of niet (CGVS, p. 18). Indien uw oom u en uw vader werkelijk op deze wijze lastig viel, zoals u verklaart, dan zou toch logischerwijze van jullie verwacht worden dat jullie hier wel degelijk over zouden informeren bij andere verwanten in het dorp. De vaststelling dat dit niet in jullie lijkt te zijn opgekomen

stelt wederom ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Vervolgens wordt u gevraagd waarom uw oom en de taliban dan zo precies wilden dat u en uw vader hen zouden komen vervoegen. U moet hier het antwoord schuldig blijven, u weet niet wat de reden was. U was volwassen geworden en uw vader was rond de 40, nog niet zo oud, dus misschien was dat waarom uw oom zei met hem mee te komen (CGVS, p. 18). U gevraagd waarom de taliban dan zo specifiek in u en uw vader geïnteresseerd waren en niet in anderen van de familie of van het dorp, blijft u wederom in het ongewisse. U weet niet waarom ze specifiek jullie zochten, hij is jullie oom en kon jullie gewoon zonder reden meenemen (CGVS, p. 18). Hierbij kan nog een keer benadrukt worden dat het binnen deze context dan toch zeer vreemd lijkt dat uw vader hierover nooit eerder door uw oom werd aangesproken. Verder blijft u ook zeer vaag en oppervlakkig wanneer u gevraagd wordt wat u en uw vader dan juist zouden moeten doen voor de taliban. Ze zouden jullie meenemen om voor hen te vechten (CGVS, p. 19). U gevraagd iets concreter te zijn in uw antwoord, waar en hoe en tegen wie jullie dan zouden moeten gaan vechten, blijft u wederom louter algemeen. Ze zouden jullie laten vechten tegen het leger en de politie en jullie zouden onschuldige mensen moeten doden (CGVS, p. 19). U opnieuw gevraagd specifiek te zijn in uw antwoord, kan u louter verklaren dat ze dat niet zeiden (CGVS, p. 19). U zelf zou hierover ook nooit persoonlijk zijn aangesproken door uw oom (CGVS, p. 19).

Verder vertelt u dat de taliban 2 brieven achterlieten bij het huis van uw familie en dat ze ook een keer langskwamen bij jullie thuis. U gevraagd naar deze brieven van de taliban, stelt u dat ze thuis in Afghanistan zijn (CGVS, p. 19). U zou er niet aan gedacht hebben deze brieven of een kopie ervan mee te brengen (CGVS, p. 19). U dan gevraagd wat er juist in deze 2 brieven vermeld stond, stelt u dit niet te weten (CGVS, p. 19). Uw vader zou de brieven getoond hebben aan enkele mensen in het dorp die konden lezen (CGVS, p. 19-20). U gevraagd of u dan niet vroeg aan uw vader wat hij van hen te horen kreeg dat er in de brieven vermeld stond, blijft uw antwoord zeer vaag en wederom weinig zeggend. Het enige wat uw vader u hierover zou gezegd hebben is dat erin stond dat jullie mee jihad moesten gaan doen met de taliban (CGVS, p. 20). U voegt toe niet verder te hebben gevraagd en uw vader zou er niets anders over gezegd hebben (CGVS, p. 20). Hier lijkt het toch vreemd en weinig logisch dat u niet meer doorvroeg over deze brieven bij uw vader, ze gingen immers ook over u persoonlijk. U kan louter herhalen dat u het niet vroeg want dat je voor ouderen niet kan spreken (CGVS, p. 20). Misschien stonden er nog andere dingen in, maar u vroeg het uw vader niet en hij zou ook niets anders gezegd hebben (CGVS, p. 20). Het gaat hier echter om uw vader en om een situatie die ook u persoonlijk aanbelangde en die ertoe heeft geleid dat jullie het land dienden te verlaten. Het is dan ook niet aannemelijk dat u hier niets meer over zou gevraagd hebben aan uw vader. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat het eerder vreemd lijkt dat uw oom A. R. jullie brieven zou sturen, terwijl hij familie was en toch gewoon zelf bij jullie thuis kon langskomen. Dit lijkt een eerder vreemde en weinig logische werkwijze van de taliban. U antwoordt hierop dat uw oom niet wilde dat jullie zouden beseffen dat hij het was die jullie dit aandeed en dat hij daarom brieven stuurde (CGVS, p. 20). Dergelijke verklaring houdt weinig steek, aangezien u eerder verklaarde dat jullie wisten dat uw oom reeds lang actief was bij de taliban (CGVS, p. 17). Enkele dagen na deze brieven te hebben gestuurd zouden de taliban dan bij uw familie thuis langs gekomen zijn. De taliban zouden uw vader gezegd hebben jullie klaar te maken om hen te vergezellen naar de bergen. Uw vader zou dit geweigerd hebben, waarop hij werd geslagen door hen. Ze zouden vervolgens gezegd hebben dat ze na 12u 's nachts zouden terugkeren en dat jullie dan klaar moesten staan. Dergelijke werkwijze van de taliban komt toch eerder vreemd en weinig logisch over. Op deze manier gaven ze uw vader en uw familie immers de kans om jullie voorzorgen te nemen, wat jullie ook gedaan hebben door jullie geboorteregio te ontvluchten en te vertrekken naar Jalalabad stad. Het lijkt hier dan ook zeer onwaarschijnlijk dat, indien de taliban werkelijk geïnteresseerd waren in u en uw vader om hen te vervoegen, dat ze dit dan op deze manier zouden laten gebeuren. Bovendien lijkt het hierbij ook zeer weinig aannemelijk dat uw hele familie zo midden in de nacht het dorp kon verlaten, zonder dat de taliban dat zouden opgemerkt hebben of hier iets tegen ondernomen zouden hebben. Indien de taliban werkelijk wilden dat u en uw vader hen zouden vervoegen, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze jullie gewoon meteen hadden meegenomen op het moment dat ze naar het huis van uw familie kwamen. U bevestigt immers dat zowel u als uw vader op dat moment thuis waren (CGVS, p. 19).

In laatste instantie zijn er dan uw verklaringen over het bezoek van uw oom A.R. aan uw familie, toen jullie reeds verhuisd waren naar Angur Bagh in Jalalabad stad. Om te beginnen wordt u gevraagd hoe uw oom jullie heeft kunnen vinden in Jalalabad stad. U stelt dat hij misschien contact had met uw vader en dat hij jullie zo heeft gevonden (CGVS, p. 20). Hier komt het toch zeer vreemd en eerder absurd over dat uw vader contact zou hebben gehouden met uw oom na jullie vertrek naar Jalalabad. Uw oom en zijn betrokkenheid bij de taliban lagen immers direct aan de basis van jullie problemen en jullie vertrek uit Dara-i Nur. U hiermee geconfronteerd stelt u dat jullie niet wisten dat uw oom hier

allemaal achter zat, jullie wisten niet dat hij het was die de brieven had gestuurd (CGVS, p. 20). Al uw voorgaande verklaringen in rekening genomen houdt dergelijke bewering van uw kant weinig steek. U gevraagd of het dan niet geweten was in jullie familie en in jullie dorp, dat uw oom betrokken was bij de taliban in Dara-i Nur, stelt u van wel (CGVS, p. 20). Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat jullie voor jullie vertrek naar Jalalabad niet zouden geweten hebben dat uw oom betrokken was bij de problemen die jullie kregen met de taliban in uw dorp Janjapur, en dat uw vader gewoon contact zou hebben gehouden met uw oom na jullie verhuis. Verder wordt u dan gevraagd wat uw oom precies van jullie wilde toen hij jullie kwam opzoeken in Jalalabad. U stelt dat hij uw vader bedreigde en zei dat als jullie deze keer niet zouden meekomen, dat jullie dan zouden afgemaakt worden door de taliban (CGVS, p. 20). Uw vader zou hierop gezegd hebben dat jullie diezelfde avond zouden terugkeren naar Dara-i Nur en uw oom zou dan weggegaan zijn (CGVS, p. 20). Opnieuw lijkt dit een weinig logische werkwijze van uw oom en de taliban. Wederom komen ze jullie eerst bedreigen en waarschuwen, zodat uw vader opnieuw zijn voorzorgsmaatregelen kan nemen om hieraan te ontkomen. En dat heeft hij ook gedaan, naar u verklaart, jullie zijn dan meteen vertrokken naar uw neef in Kabul (CGVS, p. 20). Het komt niet plausibel en zeer weinig geloofwaardig over dat, indien uw oom en de taliban zo precies in u en uw vader geïnteresseerd waren, dat ze jullie dan tot 2 keer toe ruim de tijd en de kans zouden geven om te ontkomen. Dergelijke verklaringen trekken de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt sterk in twijfel. Verder dient ook nog te worden opgemerkt dat jullie op geen enkel moment naar de politie of autoriteiten zijn gegaan in Jalalabad stad om een aangifte te doen van deze bedreigingen vanwege uw oom en vanwege de taliban of om hulp/bescherming te vragen (CGVS, p. 21). U stelt dat jullie het niet deden omdat de taliban dit dan zouden te weten komen en dat ze jullie dan meteen zouden komen afmaken (CGVS, p. 21). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat dit zou kunnen gebeuren in Jalalabad stad. Bovendien hebben jullie er blijkbaar zelfs nooit enige poging toe ondernomen (CGVS, p. 21).

Tot slot zijn er nog uw verklaringen over de verdere evolutie en de huidige situatie van de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan. U verklaart nog één tot anderhalve week samen met uw vader bij uw neef te hebben verbleven in Kabul, voordat jullie het land verlieten. U gevraagd waar uw moeder en broer en zussen in die periode verbleven, stelt u dat zij in Angur Bagh in Jalalabad stad bleven. U dan gevraagd of zij in die periode nog op één of andere manier gecontacteerd of benaderd werden door uw oom of door de taliban, stelt u daar geen informatie over te hebben (CGVS, p. 21). U dan gevraagd of u of uw vader, tijdens contact dat jullie nog hadden met uw moeder, daar niets over vroegen, of dat uw moeder daar zelf niets over zei, blijft uw antwoord wederom zeer vaag en weinig zeggend. U kan louter zeggen dat misschien uw vader het wel vroeg, maar dat u er niets van weet, u vroeg het hem niet (CGVS, p. 21). Om te beginnen dient hierbij te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk overkomt dat uw vader uw moeder en broer en zussen zomaar alleen zou achtergelaten hebben in Jalalabad stad, wetende dat uw oom kon terugkeren en hen nog kon blijven lastig vallen. Ten tweede geeft u hier blijk van een houding die eerder weinig interesse toont in het verdere verloop van de problemen die u had en die ervoor gezorgd hebben dat u alles diende achter te laten in uw land van herkomst. U bevestigt dat uw vader nog contact had met uw moeder toen jullie in Kabul verbleven en ook later nog toen jullie in Iran waren (CGVS, p. 21). Indien uw oom en de taliban werkelijk u en uw vader specifiek viseerden dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze nog naar jullie zouden zijn komen informeren. Jullie waren immers niet komen opdagen zoals afgesproken met uw oom. Nergens uit uw verklaringen hieromtrent blijkt echter enige indicatie dat uw moeder en broer en zussen nog problemen hebben gehad in Jalalabad na jullie vertrek. Deze vaststelling bevestigt des te meer dat u niet aantoonbaar een gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. U toont op basis van voorgaande verklaringen niet aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Zoals reeds werd aangehaald legt u geen enkel document voor, niet ter staving van uw identiteit, noch ter ondersteuning van uw asielrelaas. U stelt wel documenten te hebben willen opvragen, maar u kon dit niet doen omdat u geen contact meer heeft met uw familie (CGVS, p. 21). Alleen uw vader had het contactnummer van uw moeder bij en toen u van hem gescheiden werd, verloor u zo ook het contact met uw moeder (CGVS, p. 11). Om te beginnen lijkt het eerder vreemd dat u op het moment dat u gescheiden werd van uw vader niets afsprak met hem om contact te houden of dat u zijn nummer of dat van uw moeder niet meenam. U verklaart immers dat uw vader een kleine GSM bij had onderweg waarmee hij soms uw moeder belde (CGVS, p. 10). De smokkelaar zou u een papertje hebben

gegeven met daarop een nummer om te contacteren voor informatie over uw vader (CGVS, p. 10). Dit papiertje zou u echter verloren zijn, u weet niet juist hoe u het kwijt raakte (CGVS, p. 10). Aangezien dit papiertje met dat nummer uw enige manier was om in contact te komen met uw vader en dus ook met uw moeder in Afghanistan, lijkt het weinig aannemelijk dat u dit zomaar verloor en zelfs niet meer weet hoe juist. Dergelijke verklaringen plaatsen dan ook de nodige twijfel bij uw bewering geen contact meer te hebben met uw familie. Bovendien kan bij dit alles nog worden opgemerkt dat u verklaart een facebookpagina te hebben (CGVS, p. 7). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u via facebook niet met iemand van uw familie of verwanten in contact zou kunnen komen om documenten op te vragen of om informatie te verkrijgen over uw moeder en broer en zussen in Afghanistan. Zo is er uw neef R. in Kabul, die u en uw vader het land hielp ontvluchten door een smokkelaar en paspoorten voor jullie te regelen (CGVS, p. 13 en p. 16). U gevraagd of u hem niet kan contacteren via facebook, kan u alleen maar zeggen dat u zijn naam vaak zoekt maar niet kan vinden (CGVS, p. 21). Dergelijke vage verklaring kan echter niet overtuigen. Bovendien verklaart u verschillende verwanten te hebben in Jalalabad stad, met wie uw ouders een goed contact onderhielden (CGVS, p. 9 en p. 12). Het lijkt dat ook weinig aannemelijk dat u met niemand van hen via facebook of op enige andere manier contact zou kunnen maken zodat u hen zou kunnen vragen u documenten toe te sturen en meer informatie te geven over uw moeder en broers en zussen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal (CGVS) beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu voor u de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel het CGVS niet wil betwisten dat u en uw familie oorspronkelijk afkomstig zijn van het dorp Janjapur in het district Dara-i Nur in de provincie Nangarhar, oordeelt het CGVS, op basis van uw verklaringen en alle elementen voorhanden in uw dossier, dat inzake uw recente herkomst uit Afghanistan de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ) verklaarde u immers de laatste 5-6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw familie te hebben verbleven in de wijk Angur Bagh van de stad Jalalabad (zie verklaring DVZ in uw administratief dossier, p. 4, vraag 10). U verklaarde in datzelfde interview dat uw moeder en uw broer en zussen daar nog steeds verblijven, in Angur Bagh in Jalalabad stad (zie verklaring DVZ in uw administratief dossier, p. 7, vraag 15 en 17). Uit bijgevoegde kaart van Jalalabad stad (zie blauwe map van uw administratief dossier) blijkt duidelijk dat Angur Bagh inderdaad een wijk is in het Zuiden van Jalalabad stad. U hiernaar gevraagd verklaart u tijdens het interview op het CGVS echter plots geen 5-6 jaar te hebben verbleven in Angur Bagh in Jalalabad stad, maar slechts 1-2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6). U geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ten opzichte van uw verklaring tijdens het interview bij DVZ, kan u louter antwoorden dat u dat niet zou gezegd hebben (CGVS, p. 6). Er wordt u vervolgens gevraagd of het interview bij DVZ u opnieuw werd voorgelezen ter bevestiging, voordat u het ondertekende, en u stelt van wel (CGVS, p. 6). U hebt dus 2 maal bij DVZ bevestigd de laatste 5-6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Angur Bagh in Jalalabad stad te hebben verbleven. De vaststelling dat u deze verklaring nu plots intrekt en stelt slechts 1-2 maanden voor uw vertrek met uw familie naar Jalalabad stad te zijn vertrokken, kan dan ook niet overtuigen. Uw bewering dat u het misschien niet goed begrepen had of dat u toen misschien niet goed begrepen werd (CGVS, p. 7), kan niet gelden als afdoende verklaring voor deze duidelijke tegenstrijdigheid. Een misverstand bij het vertalen van 5-6 jaar in plaats van 1-2 maanden lijkt immers zeer onwaarschijnlijk. Bij dit alles komt dat het CGVS duidelijk kan vaststellen dat u op dit moment over een afdoende familiaal opvangnetwerk beschikt in Jalalabad stad bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde bij DVZ dat uw moeder en broer en zussen op dit moment nog steeds in Angur Bagh in Jalalabad verblijven (zie verklaring DVZ in uw administratief dossier, p. 7, vraag 15 en 17). Tijdens het interview op het CGVS stelt u plots niet te weten waar uw moeder en broer en zussen nu zouden zijn, want u heeft geen contact meer met hen (CGVS, p. 8-9 en p. 11). Uit voorgaande argumentatie blijkt echter duidelijk dat er de nodige twijfel is bij uw bewering dat u geen contact meer zou hebben met uw familie in Afghanistan. Daarbij komt dat u bevestigt dat uw moeder en broer en zussen wel degelijk nog in Angur Bagh waren op het moment dat u en uw vader Afghanistan verlieten (CGVS, p. 8) en dat ze er ook nog steeds verbleven op het moment dat uw vader hen contacteerde vanuit Iran (CGVS, p. 11). U gevraagd of uw moeder toen op dat moment enige plannen had om te vertrekken uit Jalalabad, stelt u van niet (CGVS, p. 11). Er is dan ook geen enkele reden en geen enkele aanwijzing in uw verklaringen om aan te nemen dat uw moeder en broer en zussen op dit moment niet meer in Angur Bagh in Jalalabad stad zouden verblijven. Daarbij komt ook nog dat u op verschillende momenten tijdens het interview op het CGVS verklaart heel wat verwanten en familieleden te hebben in Jalalabad stad. U spreekt van veel verwanten in de stad, onder andere 2 ooms van moeders zijde, AH en NH genaamd, en enkele neven (CGVS, p. 9). Even later tijdens het interview bevestigt u opnieuw dat jullie veel verwanten hadden in Jalalabad stad (CGVS, p. 12). U stelt hierbij zelf niet echt contact te hebben gehad met deze familieleden in de stad, maar uw ouders onderhielden wel een goed contact met hen (CGVS, p. 9) en gingen er naar huwelijken en verloofsfeesten (CGVS, p. 12). Aangezien uit voorgaande argumentatie blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde asielmotieven als de reden waarom jullie uw geboorteregio in Dara-i Nur zouden moeten hebben ontvluchten, kan worden aangenomen dat uw familie om een andere reden besloten heeft naar Jalalabad stad te verhuizen. En dit naar alle waarschijnlijkheid heel wat eerder dan slechts 1-2 maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan. Aangezien u verklaart dat u en uw vader samen vertrokken zijn uit Afghanistan, lijkt het ook logisch dat uw vader uw moeder alleen met uw broer en zussen in Jalalabad heeft achtergelaten, wetende dat er daar veel verwanten en familieleden zijn bij wie ze terecht konden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u bij een huidige terugkeer naar Afghanistan niet zou terecht kunnen bij uw moeder en/of bij één van deze vele andere verwanten die u heeft in Jalalabad stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan uw administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad' van 18 december 2015) blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 1, A van de Conventie van Genève, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het voorzichtigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Inzake de activiteiten van verzoekers oom bij de taliban, merkt verzoeker op dat hij hierover nooit sprak met zijn vader of zijn oom, het was een taboeonderwerp, verzoeker heeft dus geen informatie over de werkelijke functie van zijn oom bij de taliban en kan dus ook geen informatie meedelen. De vader van verzoeker veroordeelde de daden van zijn broer (= verzoekers oom) en wilde er niets van weten, verzoekers vader had dus geen kennis van de activiteiten van verzoekers oom bij de taliban. Verzoeker herinnert eraan dat hij 14 jaar oud was toen hij Afghanistan ontvluchtte.

Inzake de vraag van verzoekers oom aan verzoekers vader en aan verzoeker om deel te nemen aan de jihad samen met de taliban, stelt verzoeker dat hij pas dan de leeftijd had om gerekruteerd te worden door de taliban. Het was vooral verzoeker die gerekruteerd zou worden, eerder dan zijn vader. Verzoeker herhaalt dat het een taboeonderwerp was en dat er ook niet over gesproken werd met andere familieleden in het dorp. Verzoeker wijst erop dat hij nog jong was en dat zijn vader hem misschien niet alles verteld heeft. De taliban rekruteert zonder precieze redenen, verzoeker werd gerekruteerd door zijn oom, een familielid. Bij het rekruteren wordt niet uitgelegd welke hun verdere taken zullen zijn.

Inzake de bedreigingen aan het adres van verzoekers familie wijst verzoeker erop dat noch hij, noch zijn vader kunnen lezen. Verzoeker vroeg niet verder naar wat er in de brieven stond omdat volgens de gewoontes en de Afghaanse nationaliteit een kind/jongere hierover niet spreekt met de ouderen. Verzoeker vraagt zich af waarom het vreemd is dat zijn vader verwittigd werd dat de taliban hen na enkele uren zou komen halen en hen niet onmiddellijk met geweld meenam. Er worden verschillende methodes toegepast om mensen te rekruteren. Verzoeker verwijst in dit verband naar een artikel van Amnesty International "*Afghanistan: Taliban Strategies – recruitment*" van juli 2012 en de visie van het UNHCR op het EASO COI-rapport.

Inzake het bezoek van de oom aan de familie gevlucht naar Jalalabad-stad stelt verzoeker dat hij en zijn vader wel wisten dat zijn oom bij de taliban zat maar nog niet wisten dat het precies zijn oom was die achter de poging tot rekrutering en de dreigementen zat. Daarom is het niet verwonderlijk dat verzoekers vader nog contact had met zijn broer. Verzoeker heeft trouwens enkel maar verklaard dat zijn vader "misschien" nog contact had met de oom.

Inzake de verdere evolutie en de huidige situatie van de problemen van verzoeker, herhaalt verzoeker dat hij op dat ogenblik zeer jong was en weinig met zijn vader sprak over hun problemen. Zijn vader had in die periode contact met de moeder, iets ergs is er niet gebeurd, meer moest verzoeker niet weten. Sinds hij van zijn vader werd gescheiden, heeft verzoeker geen contact meer met zijn familie. Tevens zijn verzoekers moeder, zussen en broer van acht jaar oud geen potentiële rekruteringsdoelwitten van de taliban, in tegenstelling tot verzoeker zelf.

Wat betreft de contacten van verzoeker met zijn familie, wijst verzoeker erop dat hij op het moment dat hij werd gescheiden van zijn vader, niet wist dat hij zijn vader niet meer terug zou zien, waardoor ze niets hebben afgesproken. Verzoeker heeft een facebook-account, maar enkel voor vrienden hier in België. Hij vindt oude kennissen niet terug, veel mensen hebben een bijnaam en vele accounts hebben dezelfde naam. Bij gebrek aan contact met zijn familieleden kan verzoeker geen documenten laten overkomen.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- Amnesty International "Amnesty International opinion on the EASO COI report 'Afghanistan: Taliban Strategies – recruitment', July 2012"
- UNHCR "Forced recruitment by the Taliban in Afghanistan: UNHCR's perspective" juli 2012
- Human Rights Watch "World Report 2016 – Afghanistan" 27 januari 2016
- Bundesamt für Migration und Flüchtlinge "Group 22 -Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes" 18 januari 2016.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- de problemen die verzoeker zou hebben gehad in Afghanistan en de incidenten die hij aanhaalt en die de rechtstreekse aanleiding zouden geweest zijn voor zijn vlucht en zijn asielaanvraag in België, zijn op tal van punten zeer vaag en weinig doorleefd en komen vreemd en weinig plausibel over, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht;

- in eerste instantie zijn verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn oom bij de taliban vaag en weinig specifiek, zodat er weinig geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn oom bij de taliban. Het kan enigszins worden aangenomen dat verzoeker, als jongeman in Afghanistan, niet op de hoogte was van alle details over de activiteiten van zijn oom, maar het lijkt weinig waarschijnlijk dat verzoekers vader niets meer zou weten over de betrokkenheid van zijn broer bij de taliban. De betrokkenheid van verzoekers oom bij de taliban heeft verzoeker en zijn vader tot de zeer ingrijpende beslissing gebracht om de rest van hun familie achter te laten en hun land van herkomst te verlaten en verzoeker is samen met zijn vader onderweg geweest, wat hem de kans en tijd gaf om meer informatie te vragen aan zijn vader over wat er juist allemaal aan de hand was. Verzoeker kan ook niet verduidelijken wat er juist gebeurd is met de zoon van zijn oom (verzoekers neef) die naar Londen is gevlucht en hoe deze neef is kunnen ontsnappen, het is onaannemelijk dat verzoeker hier niets van zou afweten. Verzoeker toont niet aan dat zijn oom werkelijk actief betrokken was bij de taliban in verzoekers geboorteregio in Dara-i Nur;
- aan verzoekers verklaringen over de persoonlijke problemen die hij en zijn vader kregen met de taliban naar aanleiding van de betrokkenheid van zijn oom bij deze groepering, kan geen geloof worden gehecht omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van zijn oom bij de taliban, bovendien zijn verzoekers verklaringen over deze problemen op tal van punten weinig concreet, eerder vreemd en weinig logisch: verzoekers vader werd nooit eerder benaderd door zijn oom om zich aan te sluiten bij de taliban terwijl deze oom reeds lang bij de taliban betrokken was, verzoeker weet ook niet of andere familieleden door zijn oom werden aangesproken en verzoeker en zijn vader hebben hierover niet geïnformeerd, wat ernstige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal. Ook weet verzoeker niet waarom precies hij en zijn vader gerekruteerd moesten worden. Verder spreekt verzoeker ook over twee dreigbrieven van de taliban, maar buiten het feit dat verzoeker en zijn vader mee jihad moesten voeren met de taliban, weet verzoeker niet wat er in stond en kan hij geen kopie ervan voorleggen. Ook verzoekers verklaring dat zijn oom niet wilde dat verzoeker en zijn vader zouden weten dat hij hen wilde rekruteren voor de taliban en dat daarom een anonieme dreigbrief werd bezorgd, is weinig aannemelijk omdat verzoeker en zijn vader al jarenlang wisten dat de oom voor de taliban werkte. De werkwijze van de taliban, om verzoekers vader eerst te verwittigen dat ze enkele uren later zouden langskomen om hen op te halen, komt vreemd en weinig logisch over omdat hen op die manier de kans werd geboden om te vluchten;
- verzoekers verklaringen over het bezoek van zijn oom aan de familie, gevlucht/verhuisd naar Jalalabad-stad, zijn vreemd en weinig steekhoudend: verzoekers vader zou contact hebben onderhouden met zijn broer na hun vlucht, verzoeker stelt hierover dat ze niet wisten dat hun oom er achter zat, terwijl hij bevestigt dat ze wisten dat hun oom al jarenlang voor de taliban werkte. Tevens is het niet aannemelijk dat de taliban, nu middels de oom, aan verzoeker en zijn vader in Jalalabad meedeelde dat de taliban hen enkele uren later zou komen halen en hen zo opnieuw de mogelijkheid gaf te vluchten. Het is ook vreemd dat verzoeker en zijn vader in Jalalabad-stad hiervan geen aangifte hebben gedaan bij de politie of de autoriteiten;
- verzoekers verklaringen over de verdere evolutie en de huidige situatie van de problemen die hij verklaarde te hebben gehad in Afghanistan zijn vaag en weinigzeggend: verzoekers moeder bleef in Jalalabad terwijl verzoeker en zijn vader naar Kabul vluchtten en van daaruit naar het buitenland, verzoekers oom in Jalalabad zou om verzoeker en zijn vader komen, maar verzoeker kan niet zeggen of zijn moeder nog benaderd geweest is door zijn oom of door de taliban, terwijl verzoekers vader wel nog contact heeft gehad met verzoekers moeder;
- verzoeker legt geen documenten voor ter staving van zijn identiteit of ter ondersteuning van zijn asielrelaas, verzoeker stelt dat hij niets kan laten opsturen omdat hij geen telefoonnummers van zijn familie heeft, onderweg is hij gescheiden geraakt van zijn vader. Verzoeker heeft een facebook-account maar geraakt blijkbaar niet in contact met zijn familie.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.3. Van een asielzoeker, zelfs van een minderjarige asielzoeker, mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen over de redenen die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan, komen echter op tal van punten zeer vaag, weinig doorleefd en weinig plausibel over, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht.

3.3.4. Het komt onlogisch en weinig aannemelijk voor dat verzoekers vader beslist heeft om Afghanistan te ontvluchten met verzoeker maar zonder verzoekers jongere broer. Verzoeker geeft immers als reden voor zijn vlucht aan dat de taliban hem wilde rekruteren, en hij verklaart dat in elk huis waar er teenagers waren, de taliban er achter ging (gehoorverslag CGVS, p. 18). Volgens verzoekers verklaringen was zijn broer 9 jaar oud toen verzoeker vluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat verzoekers vader, die vreesde voor rekrutering door de taliban van zijn zoon, enkel zijn oudste zoon meenam naar het buitenland en de jongste zoon zou achterlaten bij de moeder en zussen. Verzoekers relaas over zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, lijkt daardoor ongeloofwaardig.

Daargelaten de vraag of verzoekers oom bij de taliban is of niet en los van verzoekers zeer vage verklaringen over de activiteiten van zijn oom, lijkt het weinig aannemelijk dat verzoekers vader de jongste broer, die binnenkort ook de 'rekruteringsleeftijd' zal bereiken, zou hebben achtergelaten bij de moeder en zussen.

3.3.5. Het is ook weinig aannemelijk dat verzoekers vader, die veertig jaar oud is, pas nu voor het eerst samen met zijn zoon zou worden aangesproken om mee te werken met de taliban en zelf vroeger nooit lastig zou zijn gevallen door de taliban met de vraag om mee te werken met hen. In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat het vooral hijzelf was en minder zijn vader die geviseerd werd, maar dit strookt niet met zijn verklaringen waarin hij uitdrukkelijk aangaf dat ook zijn vader moest meekomen: *"Dan 2-3 nachten daarna ze kwamen naar ons huis en zeiden mijn vader maak je klaar om mee te gaan naar de bergen zodat je kan vechten voor ons, mijn vader zei dat hij niet wilde meegaan, ze sloegen mijn vader met een mes en verwondden hem aan zijn hand."* (gehoorverslag CGVS, p. 17) en *"Waarom wilde hij precies dat u en uw vader hem zouden vervoegen bij de taliban? Ik weet het niet wat de reden was mijn vader was ongeveer 40 niet echt zo oud en ik was volwassen geworden dus misschien was dat wat mijn oom dacht en zei kom met ons mee."* (gehoorverslag CGVS, p. 19). Hieruit blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat de rekruteringspoging zowel hemzelf als zijn vader betrof. Verzoeker heeft ook verklaard dat zijn vader daarvoor nooit benaderd werd: *"Had hij (NB: de oom) jullie daarvoor ooit die vraag gesteld? Werden jullie voor dat moment ooit door hem of door de taliban benaderd? Hij had het daarvoor al gezegd maar ik was heel jong en hij meende het toen niet maar toen ik 13-14 jaar oud werd zei hij jij en je vader moeten meekomen met ons. Uw vader werd voor dat moment nooit benaderd door je oom en taliban? Nooit in zijn leven? Neen."* (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is weinig geloofwaardig dat verzoekers vader pas voor het allereerst op veertigjarige leeftijd gerekruteerd zou worden door de taliban.

3.3.6. Ook dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader nooit informeerde bij andere verwanten in het dorp of zij ook werden lastig gevallen door de taliban. Verzoeker kon hierover geen informatie geven, terwijl toch kan worden aangenomen dat zijn familie zich hierover zou informeren en dat verzoeker zelf hierover ook iets zou weten, aangezien het hemzelf ook aanbelangde. Verzoeker verklaarde in dit verband het volgende (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19):

"Vroeg hij het nog aan andere mensen van de familie in het dorp of in Dara-i Nur?

Misschien zei hij het maar ik heb daar geen info over, in elk huis dat er een teenager is de taliban gaan achter hem.

Vroegen u en uw familie het niet aan andere familieleden in het dorp, het ging toch om uw oom die kwam?

Neen we vroegen dat niet we waren bang.

*Wilden jullie niet weten of de rest van jullie familie ook lastig gevallen werd door uw oom?
Ik weet het niet, we hebben die info niet of hij het andere verwanten ook vroeg of niet.
Waarom wilde hij precies dat u en uw vader hem zouden vervoegen bij de taliban?
Ik weet het niet wat de reden was mijn vader was ongeveer 40 niet echt zo oud en ik was volwassen
geworden dus misschien was dat wat mijn oom dacht en zei kom mee met ons.
Waarom waren de taliban zo geïnteresseerd in jullie specifiek? Precies jij en je vader en niet anderen?
Ik weet het niet waarom ze ons specifiek zochten, hij is onze oom en als hij zijn zoon kan meenemen
kan hij ons ook meenemen zonder enige reden.
Hebben jij en je vader het hem gevraagd, waarom hij specifiek jullie wilde?
Mijn vader vroeg het waarom ben je achter ons, hij zei dit is jihad. Toen ze ons meenamen mijn vader
zei wat voor jihad is dit, onschuldigen of regeringsmensen doden, dit is geen jihad en dan was er ruzie.”*

Het is inderdaad aannemelijk dat, als verzoeker en zijn vader werkelijk lastig gevallen werden door de taliban, zij zouden geïnformeerd hebben bij verwanten in het dorp of die ook lastig gevallen werden. Verzoekers verklaringen in dit verband zoals hierboven weergegeven zijn eerder vaag.

3.3.7. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat de vraag rijst in welke mate de taliban personen zou willen rekruteren die niet loyaal zijn ten opzichte van hen (en dat ook tonen) waardoor het risico bestaat dat deze personen hen zouden verraden. Nadat verzoekers vader en verzoeker een eerste maal via dreigbrieven bedreigd werden en persoonlijk werden aangesproken om mee te gaan met de taliban, is de hele familie gevlucht naar de stad Jalalabad. De taliban zou hen dan een maand later daar zijn komen opzoeken om opnieuw aan te dringen zich bij hen te voegen. Het lijkt zeer onaannemelijk dat de taliban zo hardnekkig achter twee personen aan zit, waarvan de taliban weet dat ze reeds geweigerd hebben en vermoedelijk niet loyaal zullen zijn.

De stukken die verzoeker toevoegt in verband met gedwongen rekrutering door de taliban, met name Amnesty International “*Amnesty International opinion on the EASO COI report ‘Afghanistan: Taliban Strategies – recruitment’, July 2012*” en UNHCR “*Forced recruitment by the Taliban in Afghanistan: UNHCR’s perspective*” juli 2012, zijn documenten die kritiek uiten op de COI Focus van EASO van juli 2012 “*Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment*”. Deze kritiek valt samen te vatten als volgt: het EASO aanvaardt niet dat personen die zich aansluiten bij de taliban of de taliban ondersteunen, dit ook kunnen doen als gevolg van indirecte manieren van intimidatie. Deze indirecte manieren omvatten angst aanjagen bij de lokale bevolking door nachtelijke dreigbrieven, het vermoorden van personen waaronder kinderen die beschouwd worden als spionnen of aanhangers van de regering, het opleggen van boetes, het opleggen van druk aan personen door stamverbanden, familiebanden of religieuze mechanismes en andere onrechtstreekse dwangmiddelen. Zowel Amnesty International als het UNHCR wijzen er in deze documenten op dat het EASO als vorm van gedwongen rekrutering wel de situatie aanvaardt waar individuen gedwongen worden zich bij de taliban te voegen onder bedreiging van of middels gebruik van onmiddellijk geweld.

In eerste instantie wordt erop gewezen dat uit verzoekers verklaringen *in casu* blijkt dat hij en zijn vader rechtstreeks werden aangesproken door de taliban en dat het dus niet om een indirecte manier van rekrutering gaat. Na weigering werd verzoekers vader geslagen en zouden ze hen na 12 uur 's nachts komen halen. De stukken die verzoeker voorlegt en die erop wijzen dat er nog andere vormen van rekrutering bestaan dan directe rekrutering, zijn dus *in casu* niet van toepassing op verzoeker, gelet op zijn verklaringen.

In tweede instantie wordt erop gewezen dat verzoekers verklaringen over deze gedwongen rekrutering niet geloofwaardig zijn. Er wordt herhaald dat het niet logisch is dat verzoekers vader enkel met verzoeker wegluchtte en zijn jongere broer achterliet in Afghanistan, terwijl deze jongere broer in de nabije toekomst ook de rekruteringsleeftijd bereikt. Tevens wordt herhaald dat het vreemd is dat verzoekers vader pas voor het eerst zou worden gerekruteerd op de leeftijd van veertig jaar, dit is relatief gezien een oude leeftijd om voor het eerst door de taliban gerekruteerd te worden. Er moet echter ook worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de bezoeken van de taliban niet geloofwaardig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19):

*“Hoe werden jullie benaderd door de taliban?
2 keer ze lieten brieven achter 's nachts en 1 keer kwamen ze zelf.
Was dat de 2 – 3 dagen voor uw vertrek?
Ja we waren nog in ons dorp.
Was je oom erbij?*

Neen mijn oom was er niet, hij zond mensen.

Hoeveel en wie waren het?

We kenden hen niet, hun gezichten waren bedekt, ze waren met 4.

Had je hen voordien ooit gezien, herkende je hen?

Neen.

Wat zeiden ze precies?

Ze zeiden maak je klaar we zullen terugkomen rond 2u 's nachts, we zullen jullie meenemen en rond 12u middernacht verlieten we ons huis.

Waarom moesten ze terugkomen om jullie mee te nemen en namen ze jullie niet op dat moment mee?

Ik weet het niet, ik heb geen info waarom ze ons toen niet meenamen."

Op p. 17 van het gehoorverslag staat te lezen: *"Dan 2 – 3 nachten daarna ze kwamen naar ons huis en zeiden mijn vader maak je klaar om mee te gaan naar de bergen zodat je kan vechten voor ons, mijn vader zei dat hij niet wilde meegaan, ze sloegen mijn vader met een mes en verwondden hem aan zijn hand. Ze zeiden we zullen terug komen na 12u maak je klaar we zullen je meenemen en mijn vader zei ok. Nadat ze vertrokken rond 11 – 12 u mijn vader en ik en iedereen van mijn familie vertrokken naar Jalalabad."*

Hieruit blijkt dat de taliban eerst zou zijn komen verwittigen dat ze hen later zouden meenemen, waardoor verzoeker en zijn familie de kans kregen om te vluchten. Hetzelfde gebeurde volgens verzoekers verklaringen in Jalalabad (gehoorverslag p. 17): *"Daarna het was een maand en half erna ze vonden ons daar, ze kwamen daar en bedreigden ons daar ze zeiden als je niet meekomt zullen we je beide onthoofden, mijn vader belde mijn neef in Kabul en zei hem over de incidenten en vroeg hem iets voor ons te doen."*

Gehoorverslag p. 20 en 21 van het gehoorverslag:

"Hoe was het toen jullie aankwamen in jalalabad? Jullie besloten in 1 nacht te vertrekken, was er een huis beschikbaar zomaar? Hoe kwamen jullie daar terecht?

In die nacht toen we naar Jalalabad gingen we spendeerden de nacht buiten en sliepen niet, in de ochtend mijn vader begon een huis te zoeken en hij vond een huis waar we heen gingen.

Wie van de taliban is er bij jullie geweest in Jalalabad stad?

Mijn oom kwam.

Alleen je oom?

Ja en dan zei hij als je niet gaat zullen we je beide afmaken.

Wat antwoordde je vader dan?

Mijn vader zei ok we zullen vanavond komen naar Dara-i Nur en vandaar zullen we meegaan zodra hij vertrok mijn vader belde mijn neef in Kabul en hij zei hem ok kom naar hier ik zal iets doen en dan vertrokken we naar Kabul naar mijn neef.

Hoelang in Kabul gebleven?

Een week of 1,5 week.

Na hoelang dat jullie in Jalalabad waren kwam je oom naar daar?

Het was een maand of zo ongeveer.

Hoe komt het dat toen je oom kwam hij weer vertrok en je vader en jou niet meteen mee nam?

Hij was alleen, hij had niets bij hij had lege handen.

Vroeg hij niet aan jullie om onmiddellijk mee te komen?

Hij zei niet laten we nu gaan maar hij bedreigde ons als je niet komt zal je afgemaakt worden."

Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat de taliban twee maal, eerst in Dari-i Nur en vervolgens in Jalalabad, kwam verwittigen om te zeggen dat verzoeker en zijn vader moesten meekomen en vervolgens weggingen en zo verzoeker en zijn vader de kans gaven te vertrekken en weg te vluchten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij stelt dat dergelijke werkwijze van de taliban vreemd en weinig logisch is en dat ze op deze manier verzoekers familie de kans gaven om voorzorgen te nemen en dat het niet plausibel en zeer weinig geloofwaardig is dat, indien verzoekers oom en de taliban zo precies in verzoeker en zijn vader geïnteresseerd waren, ze tot twee maal toe ruim de tijd en de kans zouden geven om te ontkomen.

3.3.8. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker onduidelijke en elkaar tegensprekende verklaringen aflegde over het feit of hij en zijn vader wisten dat de oom achter de rekruteringspoging zat. Op p. 20 van het gehoorverslag verklaarde verzoeker zowel dat zijn oom zich reeds bekend maakte in Dari-i Nur maar ook dat hij hiermee wachtte tot de familie in Jalalabad was:

“Waarom stuurde uw oom jullie brieven, hij was toch familie en hij kon jullie toch gewoon rechtstreeks aanspreken?

Hij wilde niet dat wij beseften dat hij ons dit aandeed en daarom stuurde hij brieven toen hij zijn mannen zond dan toonde hij zichzelf ook en zei ik ben er ook.

Maar je zei dat je oom er niet was toen de mannen kwamen?

Met die 4 mensen hij was er niet bij maar daarna toen ze weg waren hij toonde zichzelf en zei ik ben daar kom jihad met ons doen.

Hoe hebben de taliban jullie kunnen vinden in Jalalabad stad?

Mijn oom toonde zichzelf aan ons in de stad en dan vonden ze waar we woonden en begonnen ze ons lastig te vallen.

Hoe kwam het dat je oom te weten kwam waar jullie waren?

Hij had misschien contact met mijn vader en heeft het zo gevonden.

Hield je vader contact met je oom, hij was toch diegene waarvoor jullie van wegvluchtten uit Dara-i Nur?

Toen ze de brieven lieten en kwamen naar ons huis we wisten niet dat het onze oom was nadat we verhuisden naar de stad daar toonde hij zich, dat was ik, doe jihad met ons.”

In dit verband dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet weet of zijn oom zich reeds bekend gemaakt heeft toen ze nog niet naar Jalalabad waren gevlucht, of dat zijn oom zichzelf pas bekend maakte in Jalalabad. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband:

“In laatste instantie zijn er dan uw verklaringen over het bezoek van uw oom A.R. aan uw familie, toen jullie reeds verhuisd waren naar Angur Bagh in Jalalabad stad. Om te beginnen wordt u gevraagd hoe uw oom jullie heeft kunnen vinden in Jalalabad stad. U stelt dat hij misschien contact had met uw vader en dat hij jullie zo heeft gevonden (CGVS, p. 20). Hier komt het toch zeer vreemd en eerder absurd over dat uw vader contact zou hebben gehouden met uw oom na jullie vertrek naar Jalalabad. Uw oom en zijn betrokkenheid bij de taliban lagen immers direct aan de basis van jullie problemen en jullie vertrek uit Dara-i Nur. U hiermee geconfronteerd stelt u dat jullie niet wisten dat uw oom hier allemaal achter zat, jullie wisten niet dat hij het was die de brieven had gestuurd (CGVS, p. 20). Al uw voorgaande verklaringen in rekening genomen houdt dergelijke bewering van uw kant weinig steek. U gevraagd of het dan niet geweten was in jullie familie en in jullie dorp, dat uw oom betrokken was bij de taliban in Dara-i Nur, stelt u van wel (CGVS, p. 20). Het is dan ook absoluut niet aannemelijk dat jullie voor jullie vertrek naar Jalalabad niet zouden geweten hebben dat uw oom betrokken was bij de problemen die jullie kregen met de taliban in uw dorp Janjapur, en dat uw vader gewoon contact zou hebben gehouden met uw oom na jullie verhuis.”

3.3.9. De Raad sluit zich tevens aan bij de motieven van de bestreden beslissing inzake de verdere evolutie en de huidige situatie van de verzoekers verklaarde problemen. Deze motieven zijn pertinent en deugdelijk en steunen op de verklaringen van verzoeker zoals deze zich bevinden in het administratief dossier (gehoorverslag CGVS).

3.3.10. Er wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit of ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Dit houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.3.11. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat moet worden aangenomen dat hij de waarheid vertelt en dat hem daarom het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn, om die reden kan hem het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

3.3.12. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 juni 2016 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.3.15. Het CGVS vermeldt dat aan een Afghaanse asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS vervolgt dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* wordt de veiligheidssituatie in Jalalabad onderzocht omdat verzoeker recent van daar afkomstig is en omdat zijn familie zich daar bevindt. Het CGVS steunt zich hiervoor ondermeer op de COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 december 2015 en COI Focus "Afghanistan Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015.

3.3.15.1. Verzoeker voert aan dat Jalalabad deel uitmaakt van Nangarhar en dat er sprake is van een algemene willekeurige geweldssituatie.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat Jalalabad niet veilig is en citeert in dat verband persartikels over aanslagen in Afghanistan.

Over de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan uw administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad' van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van

Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De persartikels die verzoeker citeert, betreffen aanslagen in Jalalabad met een IED op een heiligdom en op een shuttlebus met personeelsleden van AIHRC, een aanslag in Jalalabad op een filiaal van de Kabul Bank, een aanslag op het Pakistaans consulaat in Jalalabad, een aanslag op het huis van een politicus in Jalalabad, een aanslag op het Indisch consulaat in Jalalabad en een bomaanslag op politierekruten dicht bij Jalalabad. De overige citaten betreffen gebeurtenissen buiten Jalalabad.

Deze persartikels bevestigen wat in de bestreden beslissing vermeld staat, met name dat het geweld in de stad Jalalabad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen, dat er daarnaast in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaatsvonden en dat deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Het is duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. De persartikels waaruit verzoeker citeert, zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

Ook de algemene rapporten van Human Rights Watch "World Report 2016 – Afghanistan" 27 januari 2016 en van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge "Group 22 -Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes" 18 januari 2016, plaatsen de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in een ander licht.

3.3.15.2. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 opwerpt.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015" volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van deze COI Focus achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake

betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het emailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt:

"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.

Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 18 december 2015 een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld koninklijk besluit vallen zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit koninklijk besluit te dezen dan ook niet dienstig is.

3.3.16. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.3.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET